

Divina Vindecare

NR. 113

MAI 2019

VINDECARE DEPLINĂ

Ardeiaș Vlad, mai 2019

Atunci când am debutat această Misiune Creștină și ne-am gândit la numele pe care să-l poarte, un singur gând ne-a venit în minte: fiind o Misiune care se adresează tuturor oamenilor, numele trebuie să exprime mesajul Evangheliei. Realitatea este că toți oamenii, indiferent de rasă, vârstă, cultură etc. se împărtășesc de aceeași problemă fundamentală și anume boala păcatului. De-a lungul mileniilor, oamenii au încercat să rezolve această problemă pe diverse căi, însă niciuna nu a funcționat. Singura Cale de a trata deplin și definitiv acest cancer al naturii umane este Soluția lui Dumnezeu care se găsește în Persoana Fiului Său, Isus Hristos. Așadar, vindecarea de care toți au nevoie, singura care poate rezolva problema omenirii, este o vindecare divină. De aici „Divina Vindecare.”

Cu toții ne-am bucurat de descoperirile lui Dumnezeu nu numai pentru că ne-au rezolvat multe nedumeriri din Cuvântul Său, dar mai ales pentru că ne-au rezolvat multe din problemele personale, oferindu-ne o nouă experiență, cea a divinei vindecări. În același timp însă, marea majoritate dintre noi mărturisim că mai este încă loc de mai mult. Da, am primit vindecarea, însă parcă aceasta nu este deplină. Despre aceasta mărturisește nu numai experiența personală, dar și cea de comunitate în misiunea Creștină de a duce această veste bună tuturor oamenilor. De-a lungul timpului am căutat răspunsuri la această frământare și singurul cuvânt pe care l-am descoperit în Biblie este legat de credință. Mântuitorul a spus că „Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar ... nimic nu v-ar fi cu neputință.” (Matei 17:20)

Pornind de la acest cuvânt inspirat, am încercat să pătrundem în adâncurile credinței pentru a înțelege ce este aceasta și cum funcționează de fapt. Studiul Scripturii ne-a adus multă lumină și bucurie și o va face și în continuare.

Un caz tipic?

Cazurile de vindecări raportate în Scriptură ne ajută foarte mult să înțelegem nu numai cum funcționează credința, dar și diversele situații care pot apărea atât datorită individualității fiecăruia cât și nivelului experienței personale. Unul dintre acestea a fost consemnat de Marcu și ne este de mare ajutor în rezolvarea dilemei vindecării depline:

„Au venit la Betsaida; au adus la Isus un orb și l-au rugat să Se atingă de el. Isus a luat pe orb de mână și l-a scos din sat, apoi i-a pus scuipat pe ochi, Și-a pus mâinile peste el și l-a întrebat: „Vezi ceva?” El s-a uitat și a zis: „Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci.” Isus i-a pus din nou mâinile pe ochi; i-a spus să se uite țintă și, când s-a uitat, a fost tămăduit și a văzut toate lucrurile deslușit.” (Marcu 8:22-25)

La prima vedere această întâmplare descrie sumar una din probabil miile de cazuri în care omul s-a bucurat de Darul lui Dumnezeu. Pentru cercetătorul atent însă, fiecare detaliu consemnat reprezintă o poartă deschisă către multe taine care așteaptă să fie descoperite.

Descrierea începe prin a ne reaminti de valoarea eforturilor pentru salvarea altora. Scriptura ne spune că orbul a ajuns în prezența Mântuitorului datorită

Cuprins:

Dezvoltarea caracterului	Pag. 6
Efortul Creștinului	Pag. 10
Invitație	Pag. 13

intervenției directe a altora, probabil prieteni sau simpatizanți ai acestuia. Ei au fost cei care l-au adus pe orb la Isus și care s-au rugat pentru vindecarea lui. Deseori tindem să minimalizăm valoarea și importanța rugăciunilor de mijlocire pentru alții, însă în multe cazuri acestea reprezintă mijlocul prin care Dumnezeu îi poate atinge cu influența Sa. Realitatea este că nicio rugăciune a credinței izvorâtă dintr-un sincer interes pentru mântuirea sufletului nu rămâne fără răspuns. Numai veșnicia va arăta care ar fi fost cursul multor vieți dacă nu ar fi existat rugăciunile de mijlocire ale altora. Întreaga experiență de vindecare a orbului se datorează prietenilor săi, celor care i-au facilitat prin credința și eforturile lor întâlnirea cu Mântuitorul.

Intimitate

De îndată ce cazul Îi este prezentat, Mântuitorul face un gest fără precedent în istoria Scripturii:

„Isus a luat pe orb de mână și l-a scos din sat...” (Marcu 8:23).

De ce a făcut Isus aceasta? A avut El nevoie de un spațiu liniștit pentru a-Și manifesta puterea? Credința lui Isus a fost desăvârșită pentru că legătura Sa cu Tatăl era desăvârșită. Categorie, Isus nu a avut nevoie de nicio schimbare pentru credința Sa.

Evenimentele care s-au întâmplat ulterior acestei decizii ale Sale ne indică în mod clar că orbul a fost cel care a avut nevoie de acest spațiu intim împreună cu Mântuitorul. Atât vindecarea trupului cât și cea a sufletului nu pot avea loc decât printr-o interacțiune personală, intimă cu Isus. Divina vindecare nu este o soluție care se adresează grupurilor, bisericilor sau națiunilor, ci numai indivizilor. Problemele grupurilor nu sunt nimic altceva decât consecințe naturale ale problemelor indivizilor, motiv pentru care vindecarea se adresează fiecăruia în mod personal.

Isus l-a privit pe sârmanul nenorocit și i-a înțeles nu numai nevoia, dar și starea în care se găsea. Spre deosebire de imaginea zeului prezentată de celelalte religii, Isus nu a construit un set de reguli la care toți trebuie să se conformeze pentru a se bucura de favoarea Sa. Nu; El se apleacă cu tot interesul și înțelegerea asupra fiecărui caz în parte și-l tratează în mod unic, potrivit personalității și experienței unice.

Astfel, Isus văzut că atenția orbului ar fi fost distrasă în mod inevitabil de freamătul străzii, motiv pentru care l-„a luat pe orb de mână și l-a scos din sat.”

Un gest straniu

Primul lucru pe care Isus l-a făcut după ce au ajuns departe de zgomotul străzii a fost unul bizar. Scriptura spune că *„i-a pus scuipat de ochi”* după care *„Și-a pus mâinile peste el.”* (Marcu 8:23). Acest gest de a-i unge ochii cu salivă este unul care a creat nedumerire mult timp. Desigur, toate aceste gesturi nu au fost făcute pentru că Isus ar fi avut nevoie de ele în vederea vindecării. În alte asemenea întâmplări descoperim că Isus fie nu a privit persoana bolnavă, fie nici măcar nu s-a dus până la ea, dar aceștia tot s-au vindecat prin El. Categorie, orbul a fost cel care a avut nevoie de acest gest cel puțin straniu. Dar de ce a făcut Isus asta?

Multe din obiceiurile vremurilor și culturilor descrise în Scriptură au dispărut de mult, motiv pentru care noi nu le înțelegem. Ele nu numai că nu au nicio relevanță în timpul și cultura în care trăim, dar pot părea chiar ofensatoare. Dacă vom căuta să înțelegem tradiția și obiceiurile acelor vremi, vom descoperi și intenția Mântuitorului în toate acestea.

Astfel, istoria ne spune că mulți scriitori romani și rabini evrei considerau că saliva poate fi folosită cu succes ca remediu pentru probleme oculare. Observând poate că unele mamifere își ling rănilor deschise, saliva accelerând vindecarea acestora, au concluzionat în mod corect că saliva conține elemente care ajută la vindecare. Datorită histatinei, saliva nu numai că omoară bacteriile și previne infecțiile, dar și accelerează procesul de vindecare.

Mai mult, în cultura acelor vremuri saliva era privită asemenea sângelui, ca fiind lichidul vieții datorită faptului că îmbolnăvirea glandelor salivare și lipsa salivei ducea la moartea omului. Acesta este motivul pentru care schimbul de salivă între persoane era privit ca o formă a legământului prin sânge. Unii credeau chiar că saliva era mediul prin care se poate transfera un element divin de la o persoană la alta.

Erau oamenii acelor vremuri influențați de toate aceste tradiții? Ca și în zilele noastre, oamenii erau și atunci influențați de tradițiile vremii. Această influență era și mai mare în cazurile celor care aveau nevoi speciale sau handicapuri severe. Cu siguranță că toate tradițiile care aveau de-a face cu problemele în cauză, ajungeau la urechile lor și, vrând nevrând, erau influențați de ele.

A jucat saliva Mântuitorului vreun rol obiectiv în vindecarea orbului? Ar fi putut El să-l vindece pe orb și fără a-i pune salivă pe ochi? Toate celelalte cazuri de vindecare consemnate de Scriptură ne determină să afirmăm categoric că saliva a jucat un rol subiectiv, Isus folosind acest mijloc pentru a ieși în întâmpinarea limitărilor sale. Acest lucru este de-a dreptul uimitor și ne descoperă pe de o parte mai mult din inima lui Isus, dar și adevărul despre alte asemenea cazuri raportate de-a lungul istoriei. Isus, ca Unul al cărui scop este persoana și nu doctrina, nu S-a dat înapoi din a folosi tradiția care era relevantă pentru orb ca să-l poată ajuta. Isus iese în întâmpinarea fiecărui suflet sincer, indiferent nu numai de trecutul acestuia, dar și de lucrurile pe care le înțelege eronat. Mai mult decât atât, El se folosește chiar și de erorile acestea pentru a întări credința celui ce a venit la El pentru ajutor.

În felul acesta înțelegem că unele dintre minunile documentate și atestate de martori vrednici de încredere reprezintă lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă unele din mijloacele care au fost folosite nu corespund Realității cerești. Ca un adevărat Părinte, Dumnezeu este interesat în primul rând de salvarea sufletului. După ce acesta este în siguranță, există suficient timp și pentru corectarea erorilor tradiționale.

Talmudul este o colecție de scrieri rabinice care însumează credința acestora din perioada robiei babiloniene. Într-unul dintre pasajele acestei cărți găsim o afirmație foarte interesantă în contextul gestului Mântuitorului:

„Saliva celui dintâi născut din tată vindecă, dar saliva celui întâi născut din mamă nu vindecă.” (Bava Batra 126).

Așa cum Dumnezeu S-a folosit de materiale pământești (lemn, piatră, piele de animal, aur, argint, țesături etc.) pentru a transmite adevăruri veșnice în sanctuarul pământesc, Isus a folosit tradiția oamenilor pentru a afirma realități cerești, chiar și despre identitatea Sa.

Astfel, dacă orbul cunoștea toate aceste tradiții ale vremii, și avem suficiente motive să credem că este așa, atunci când Cel care afirma despre Sine că este Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu i-a atins ochii cu saliva Sa, gândul lui a fost imediat îndreptat către realitatea vindecării divine oferite lui de Dumnezeu prin Isus iar credința i-a fost trezită: „Acum voi fi cu siguranță vindecat!” își va fi spus el. „Acesta este momentul eliberării!”

❶ întrebare stranie

Șirul lucrurilor care fac ca această întâmplare să fie unică continuă cu o întrebare pusă de Isus: „*Vezi ceva?*” (Marcu 8:23).

Această întrebare ne apropie de subiectul prezent: „Vindecare deplină.” De ce l-a întrebat Isus dacă vede ceva? S-a așteptat El ca orbul să nu vadă? Nu a fost vindecarea pe care i-a oferit-o Isus deplină? S-a îndoit Isus de vindecarea pe care i-a oferit-o? Desigur, răspunsul la toate aceste întrebări este categoric „Nu!”

Tot ceea ce ne oferă Mântuitorul este desăvârșit. Nimic nu poate fi îmbunătățit la Darul lui Dumnezeu. Orice încercare de a aduce cea mai mică modificare nu va face decât să altereze perfecțiunea divină. Atunci, de ce l-a întrebat Isus pe orb dacă vede ceva, în condițiile în care vindecarea oferită era desăvârșită?

Realitatea este că pentru ca omul să se bucure de ceea ce Dumnezeu îi oferă, trebuie să intre în posesia darului. Acest transfer efectiv nu este responsabilitatea lui Dumnezeu. Dacă El ar acționa și în acest punct ar însemna că i-ar răpi libertatea omului de a alege sau respinge oferta Sa. Acesta este motivul pentru care responsabilitatea aceasta este în exclusivitate a omului.

Întrebarea lui Isus vizează în exclusivitate experiența. Aceasta nu este dictată de Darul lui Dumnezeu care este desăvârșit și oferit pe deplin fiecăruia în parte, ci mai degrabă de credința omului. Astfel, Isus îl întreabă pe om: „Care este experiența ta?”

Observați că Isus nu încearcă să inducă răspunsul „corect”: „Nu-i așa că vezi oamenii bine, că vezi totul clar?”. Probabil că dacă întrebarea ar fi fost astfel exprimată, orbul s-ar fi simțit

constrâns să ofere răspunsul pe care toți îl așteptau: „Da, desigur!”, cu toate că realitatea era altfel.

„El s-a uitat și a zis: „Văd niște oameni umblând...” (Marcu 8:24).

Vestea cea bună, realitatea era că orbul fusese vindecat! El a mărturisit că vede oameni mișcându-se, iar el ar fi putut să spună că asta este suficient pentru el, s-ar fi putut gândit că asta este tot ceea ce a vrut Isus să-i ofere, că asta este „voia lui Dumnezeu” pentru el. Mai mult, din teama de a nu dezamăgi așteptările lui Isus și a prietenilor săi, orbul ar fi putut rosti răspunsul așteptat, însă care ar fi fost atunci rezultatul?

„dar mi se par ca niște copaci.” (Marcu 8:24).

El ar fi plecat de la Isus fără o vindecare deplină și ar fi avut o experiență frustrantă: confundând oamenii cu copacii și invers l-ar fi așezat într-o poziție delicată în societate, orice încercare de a lucra sau de a interacționa cu semenii lui, fiind îngrădită de această limitare.

Isus însă ne încurajează să fim realiști în evaluarea propriei experiențe. Orice lipsă de realism, chiar din dorința de a nu dezamăgi sau de a ne încuraja singuri credința, va conduce la o experiență frustrantă sau chiar la eșec. Afirmarea realității într-un mod pozitiv, cu certitudinea că Dumnezeu ne ajută din locul în care ne aflăm, indiferent care este acesta, face ca legătura noastră cu El să rămână vie și-I oferă cale deschisă pentru a ne călăuzi mai departe pas cu pas.

Dar dacă omul nu-și conștientizează adevărata stare, nu va putea primi în mod eficient vindecarea divină. Probabil că unul dintre cele mai relevante grupuri în acest sens prezentate în Scriptură, sunt laodiceenii. Aceștia au ajuns atât de departe de Dumnezeu încât nu numai că nu sunt conștienți de propria stare și resping ajutorul divin, dar chiar se și mândresc cu aceasta. Raportându-se la Cuvântul lui Dumnezeu și în mod deosebit la profeție în mod fatalist, aceștia se și mândresc cu statutul lor de laodiceeni, eșuând astfel să înțeleagă faptul că unele profeții nu sunt decât avertismente a ceea ce se va întâmpla dacă nu există o pocăință reală din partea omului.

Soluția

Presiunea creată de așteptările celor din jur pe de o parte și de cazurile de reușită pe de altă parte, tensiunea generată de teama de a nu fi despărțit de Dumnezeu prin realitatea unei credințe nedesăvârșite îi determină pe mulți să ascundă realitatea stării lor. Dacă tu ești unul dintre aceștia, această istorie este pentru tine.

În acest context, este important să observăm reacția Mântuitorului după ce orbul decide să afirme clar și răspicat experiența vindecării nedesăvârșite. Observați că Isus nu-l părăsește pe orbul acum parțial vindecat pentru că experiența lui nu a fost perfectă de la bun început. Nu-l muștră și nu-i reproșează acest eșec, nu spune absolut nimic despre credința lui nedesăvârșită și nici despre o dezamăgire ca urmare a eforturilor fără rezultatul normal, ci dimpotrivă trece la acțiune imediat și-i oferă mai departe ajutor.

Unul dintre detaliile relevante este faptul că Isus nu-i mai pune din nou salivă pe ochi. O experiență nedesăvârșită, plină de greșeli, căderi și eșecuri, nu reprezintă o dovadă a faptului că omul nu a primit de la Isus vindecarea de păcat prin nașterea din nou. Nimeni nu trebuie să accepte aluziile vrăjmașului cum că nu este cu adevărat Creștin, că Isus l-a părăsit sau că n-a fost niciodată copilul lui Dumnezeu din cauza faptului că a avut căderi după ce s-a predat lui Dumnezeu și a primit spiritul Său prin nașterea din nou. Nu! Orice copil greșește iar unii greșesc mai mult decât alții. Aceste căderi însă nu anulează realitatea legăturii dintre ei și părinții din care s-au născut. Atât timp cât Creștinul nu renunță în mod categoric la legătura Sa cu Dumnezeu, Acesta va fi mereu acolo pentru a-l ajuta, pentru a-l ridica și susține.

Primul gest al Domnului la acest stadiu al experienței a fost acela de a-i pune „din nou mâinile pe ochi” (Marcu 8:25). La fel cum a făcut și la debutul experienței când l-a luat de mână, Isus se asigură de contactul personal, intim. Este știu faptul că persoanele cu handicap compensează stimulând o altă abilitate. Astfel, cei care au deficiențe de vedere dezvoltă simțul tactil și pe cel olfactiv mult peste normal. Pentru a-l asigura pe cel în nevoie de prezența Sa personală și pentru a-i încuraja credința, Isus l-a atins din nou pe ochi, spunându-i parcă „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.” (Evrei 13:5).

Dar nu numai atât: pe lângă asigurarea prezenței Sale care rămâne, Isus îi oferă omului și instrucțiuni clare despre ceea ce are de făcut în mod practic pentru a intra în posesia vindecării depline:

„Isus i-a pus din nou mâinile pe ochi; i-a spus să se uite țintă și, când s-a uitat, a fost tămăduit și a văzut toate lucrurile deslușit.” (Marcu 8:25).

Se pare că ceea ce l-a condus pe fostul orb la bucuria de a experimenta vindecarea deplină a fost „privitul țintă”. Ce înseamnă „a privi țintă”? În Dicționarul Explicativ al Limbii Române găsim scris următoarele:

„A FIXA vb. I. tr. 1. ... a privi tinta pe cineva sau ceva.”

Desigur, Scriptura ne îndeamnă *„să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus ...”* (Evrei 12:2) ca mijloc de continua să mergem prin credință, însă această exprimare este figurativă pentru că niciunul dintre noi nu-L poate vedea pe Domnul.

Privirea

Care este opusul privirii țintă? Există două alternative și anume privirea periferică și privirea temporară. În ambele cazuri subiectul privirii nu este în permanență cel care ar trebui să fie ceea ce generează mari probleme.

Unii dintre cei care-și riscă viața datorită faptului că nu privesc țintă acolo unde ar trebui, sunt cameramanii care filmează sporturi extreme. Unul din aceste sporturi extreme se numește „wingsuit”. Sportivul îmbracă un „costum cu aripi” prin care mâinile îi sunt unite de trup și picioarele sunt unite între ele printr-o membrană care-l ajută să zboare cu viteze destul de mari. Deseori acești sportivi doresc să fie filmați în timpul zborului, motiv pentru care plătesc alți sportivi pentru acest scop. Acești cameramani au montate camerele de filmat pe căștile de protecție pentru că mâinile trebuie menținute întinse pentru a putea zbura.

În timpul zborului este crucial ca sportivul să-și mențină privirea ațintită în direcția în care se îndreaptă pentru a evita coliziunea cu stânci sau copaci, coliziune care i-ar fi fatală. Cei care filmează însă nu pot face aceasta pentru că trebuie să-și mențină privirea în mod constant îndreptată către sportivul care zboară pentru a-l filma. Cu privirea periferică, ei pot vedea direcția în care se îndreaptă însă, datorită vitezei, le este imposibil să evite obstacolele. Astfel, pentru că nu-și țin privirea ațintită către direcția în care se îndreaptă, mulți dintre ei își pierd viața.

În același fel, mulți Creștini își trăiesc viața uitându-se ȘI la Isus, însă Isus nu constituie obiectul fix și permanent al privirii lor concentrate. Pentru că au un alt interes primordial, ei fie se uită ȘI la Isus cu coada ochiului, fie oscilează între Isus și celălalt obiect al atenției lor. Iar realitatea este că dacă Isus nu este obiectul țintă al privirii tale, atunci singura alternativă ești tu însuși.

De ce nu se uita țintă la Isus orbul vindecat? Evident, pentru că privirea îi era distrasă de tot ceea ce se întâmpla în jurul lui: de la culori, până la mișcarea oamenilor. Orbul vindecat a identificat în mod corect oamenii și copacii ceea ce ne determină să concluzionăm că nu fusese născut orb, ci își pierduse vederea la un moment dat. Însă explozia de lumină și culoare de care nu mai sperase să se mai bucure vreodată l-a făcut să-și învârtă privirile de jur împrejur, dorind parcă să soarbă totul, să recupereze toți anii pierduți în întuneric. Isus însă l-a îndemnat să-și concentreze privirea, să facă efortul de a privi țintă pentru a se bucura de vindecarea deplină. Scriptura ne spune că atunci *„când s-a uitat, a fost tămăduit și a văzut toate lucrurile deslușit.”* (Marcu 8:25).

„Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.” (Galateni 5:25). Menținerea privirii ațintite la Mântuitorul reprezintă exercițiul credinței prin care ne putem bucura de plinătatea experienței Creștine, de vindecarea deplină. Desigur, privirea ne este distrasă zilnic fie de lucruri interesante și plăcute, fie de amenințări menite să ne prăbușească în disperare. Numai menținerea privirii la Isus prin conștientizarea faptului *„că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”* (Romani 8:28), că El este în controlul tuturor evenimentelor chiar și atunci când ni se pare că nimic nu mai face sens, ne va conduce la experiența deplină în Hristos, la vindecarea deplină.

DEZVOLTAREA CARACTERULUI

Ardeiaș Vlad, mai 2019

Cu toate că mântuirea omului nu are nicio legătură cu caracterul său, lucrarea de dezvoltare, de desăvârșire a caracterului joacă un rol determinant în calitatea experienței Creștine. Salvarea omului din starea păcătoasă în care se naște se realizează atunci când acesta renunță la viața cea veche și, prin nașterea din nou, primește o nouă viață. Toți cei care ajung să se bucure astfel de Darul lui Dumnezeu au însă un caracter defectuos. Caracterul reprezintă suma obiceiurilor care sunt formate de-a lungul timpului prin repetarea unor fapte, motiv pentru care este de așteptat ca un păcătos care vine la Dumnezeu să aibă un caracter imperfect.

Așadar, de la bun început doresc să subliniez faptul că subiectul acestui articol nu are nicio legătură cu condiția mântuirii. Continuând să studiem pe marginea subiectului vindecării depline, a experienței în Hristos însă, este inevitabil să nu considerăm și lucrarea de dezvoltare a caracterului.

Importanța unui caracter sfânt

Răspunsul la întrebarea următoare este de la sine înțeles, însă trebuie totuși s-o ridicăm pentru accentuarea importanței eforturilor în direcția dezvoltării caracterului: de ce este important pentru un Creștin să dețină un caracter curat, echilibrat? Realitatea este că scopul credinței Creștine este acela de a oferi omului o experiență nouă, o viață curată și sfântă. Dacă însă tot ceea ce are de oferit Creștinul nu este decât teoria adevărului care este contrazisă tocmai de argumentul suprem, și anume propria-i experiență, atunci el nu-L poate recomanda și altora pe Mântuitorul. Astfel, un Creștin dezechilibrat, cu un caracter deficitar, nu numai că nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu, dar va semăna mai mult îndoială în mințile celor care se vor intersecta cu el.

Acesta este motivul pentru care trebuie să afirmăm în mod categoric că acei Creștini care își trec cu vederea defectele de caracter complăcându-se într-o viață dezechilibrată și nedisciplinată, liniștindu-se în același timp cu gândul că Hristos locuiește în ei și astfel sunt mântuiți, se găsesc într-o poziție extrem de periculoasă. Din acest punct de vedere, Scriptura îi împarte pe Creștini în două categorii:

„Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc.” (1 Corinteni 3:11-15).

Observați că aici Pavel se referă în exclusivitate la Creștini, la cei care au drept temelie a vieții lor Persoana Mântuitorului. Așadar, după ce aceștia au fost mântuiți prin nașterea din nou din Hristos, încep o lucrare individuală, o lucrare pe care nimeni altcineva nu o poate face. Pavel o aseamănă cu cea a ridicării unei clădiri, o lucrare de durată și de o mare responsabilitate. Această lucrare de clădire se face pe baza comună a Persoanei lui Isus și ceea ce este interesant este că în final toți vor fi mântuiți. Așadar, aici nu este vorba despre lucrarea mântuirii, ci despre cu totul altceva. Materialele folosite sunt cele care în final vor face diferența între aceste două clase de Creștini: unele sunt ordinare, uzuale, în timp ce celelalte sunt valoroase: lemn, fân și trestie versus aur, argint și pietre scumpe.

Cel mai probabil este că nimeni dintre noi nu a construit vreodată o clădire folosind astfel de materiale valoroase, însă este evident că pentru realizarea unei astfel de lucrări este necesar dedicarea întregii vieți. O asemenea clădire atrage privirile tuturor oamenilor în mod natural iar răsplata de care se bucură autorul ei este bucuria de a vedea suflete întoarse la viața veșnică, „rodul muncii sufletului Lui” (Isaia 53:11).

Pe de altă parte, clădirea din lemn, fân și trestie nu numai că nu poate rezista testului focului, însă nici nu trezește interesul nimănui. Suferind probleme inerente cauzate de starea vremii dată de diversele anotimpuri, acest Creștin duce o viață de calitate inferioară, neputându-se bucura

de minunata experiență pe care i-a oferit-o Mântuitorul. În final, dacă nu-și pierde credința, și acesta va fi mântuit, însă prin grele încercări și fără a se putea bucura de răsplata participării la lucrarea de salvare a sufletelor.

Este interesant de observat faptul că imediat după acest pasaj, Pavel vorbește despre păstrarea sfințeniei trupului:

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi.” (1 Corinteni 3:16, 17).

Ce legătură este între lucrarea Creștinului pentru care Dumnezeu a pregătit o răsplată și păstrarea sfințeniei trupului? În ce măsură afectează sau determină modul în care ne raportăm la trupul nostru, rezultatul lucrării de dezvoltare a caracterului?

Articolul anterior s-a finalizat concluzionând că, asemenea orbului parțial vindecat, și noi trebuie să ne menținem privirea ațintită la Hristos pentru a ne bucura de vindecare deplină. Deseori însă descoperim că acest deziderat este greu de atins chiar și pentru o zi întregă, ce să mai vorbim despre o constantă în această experiență pe tot parcursul vieții. De aici concluzia că ne lipsește

● **trăsătură vitală**

Capacitatea omului de a-și menține privirea ațintită asupra unui punct anumit mai ales în condițiile în care este înconjurat de o mulțime de elemente care acționează în sens invers pentru a-i distra atenția, este dată de o anumită trăsătură de caracter numită „disciplină”. Numai o persoană disciplinată poate face efortul susținut de a-și menține privirea concentrată într-un anumit punct mai ales atunci când este înconjurat de elemente care, prin natura lor, îi atrag privirea. Dintre toate trăsăturile de caracter, disciplina reprezintă așadar cheia pentru menținerea privirii ațintite.

Recunoscând această realitate, Pavel aprofundează aspectele disciplinei personale în experiența creștină, exemplificându-le în trei ipostaze:

„Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos. Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste. Și cine luptă la jocuri nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduieli. Plugarul trebuie să muncească înainte ca să strângă roadele.” (2 Timotei 2:3-6).

Pavel compară așadar experiența Creștinului cu trei tipuri de persoane: soldatul, atletul și plugarul. Toate aceste experiențe sunt menite să reliefeze trei aspecte fundamentale în vederea înrădăcinării disciplinei personale în caracterul Creștinului.

Loialitatea soldatului

„Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste.” (2 Timotei 2:3).

Deseori, acest pasaj a fost citat pentru a afirma ideea austerității extreme însă observați că Pavel nu afirmă faptul că ostașul nu are nimic de-a face cu „treburile vieții”, ci mai degrabă că nu se lasă încurcat de acestea. Felul în care este formulată propoziția ne dă de înțeles că există și ostași care nu au ca prioritate să placă celui ce i-a chemat în oastea sa, ci participă din datorie sau pentru câștig. Însă despre cei ce au așezat ca prioritate să placă superiorului, el spune că au surclasat totul acestui scop. Pentru acest ostaș, toate aceste „treburi ale vieții” sunt secundare misiunii în care s-a angajat.

Pasajul un încurajează neglijarea îndatoririlor față de familie, angajator sau societate, ci mai degrabă indică spre o scară de valori foarte clar definită. Indiferent de ceea ce se întâmplă în celelalte sectoare ale vieții sale, acest soldat loial nu se lasă „încurcat”, deraiat sau distras de la cursul său, ci continuă în misiunea vieții sale. Am putea spune pe bună dreptate că asta este ceea ce înseamnă „a privi țintă”, fix către scop, nefiind distras de niciunul dintre evenimentele ce se petrec în jur.

Cum a ajuns el la această performanță? Cum reușește să fie atât de disciplinat?

„Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci Cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul; pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.” (1 Petru 4:1, 2).

Arma care-i garantează acestui soldat succesul, disciplina și experiența loialității depline este scara de valori și determinarea lui Hristos. „Același fel de gândire” reprezintă gândul lui Hristos, prioritățile și determinarea Sa.

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12:2).

Atunci când prioritățile sunt fundamentate prin Cuvântul lui Dumnezeu, nu rămâne decât ca prin stăruința în ele, experiența să formeze un caracter disciplinat care va privi instinctiv tot timpul țintă la Hristos.

Corectitudinea sportivului

„cine luptă la jocuri nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduieli.” (2 Timotei 3:4).

Pentru păstrarea corectitudinii în competiții, sporturile sunt dominate de reguli. Orice încălcare a vreuneia dintre regulile prestabilite atrage după sine descalificarea. Fie că este vorba despre înălțime, greutate, numărul participanților sau substanțele interzise consumului, regulile asigură confruntarea corectă a forțelor, deprinderilor și cunoștințelor adversarilor. De-a lungul istoriei s-au consumat multe cazuri în care sportivilor premiați li s-au retras medaliile datorită dopajului.

La fel cum jocurile sportive se desfășoară conform unor legi exacte, Dumnezeu a creat universul pe baza unor legi naturale imutabile. Aceste legi asigură dezvoltarea și ființarea armonioasă a întregii creații. Este important să înțelegem că există legi care guvernează atât lumea fizică, cât și cea spirituală. Orice entitate sau sistem din univers care funcționează pe baza acestor legi, se bucură de o dezvoltare perfectă.

În cazul experienței Creștine, aceasta este de asemenea guvernată de legi universale create de Dumnezeu. Și pentru că aceste legi vizează atât spiritul cât și trupul Creștinului, unitatea dintre ele formând chiar ființa sa, se impune adresarea ambelor.

Pentru dezvoltarea desăvârșită și armonioasă a spiritului omului, Dumnezeu i-a pus la dispoziție câteva mijloace practice: studiul Cuvântului, rugăciunea, părtășia Creștină, meditația sfântă etc. Credeți că Dumnezeu va interveni într-un mod supranatural pentru a întări și dezvolta un Creștin care deliberat ignoră aceste mijloace ale harului? Cu siguranță că nu! Creștinul care are această așteptare are comportamentul unui trișor care dorește să evite regulile, dar să se bucure de aceleași rezultate ca cei care le respectă. Avertizându-ne în acest sens, apostolul Pavel a scris următoarele cuvinte:

„Nu vă înșelați: ‚Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.’ Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6:7).

Ce legătură este între soiul semințelor plantate și rodul obținut din acestea pe de o parte, și caracterul lui Dumnezeu pe de altă parte? Acest pasaj face trimitere tocmai la caracterul veșnic al legilor naturale pe care Dumnezeu a clădit întreaga creație, legi prin care El a asigurat stabilitatea și dezvoltarea continuă și armonioasă a acesteia. Orice abatere de la aceste legi naturale va atrage după sine consecințele naturale. Acesta este un adevăr, o realitate care, dacă va fi înțeleasă și acceptată ca fundament al construirii priorităților și obiceiurilor, va aduce rezultate binecuvântate.

Celălalt aspect, al trupului, este supus aceluiași principiu: va interveni Dumnezeu pentru vindecarea unui Creștin care-și atrage asupra sa boala prin ignorarea voită a legilor sănătății? Observați următoarea declarație însoțită de un îndemn:

„Nu știți că cei ce alergă în locul de alergare toți alergă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să câpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.” (1 Corinteni 9:24-27).

Continuând exemplul atletului, Pavel atrage atenția asupra disciplinei acestuia în ceea ce privește obiceiurile care afectează sănătatea trupezască. Prin cuvintele „noi să facem lucrul acesta”, Pavel indică clar un aspect practic: „supunerea la tot felul de înfrânări.” Dar ce legătură este între obiceiurile trupezști și dezvoltarea caracterului, a deprinderii disciplinei pentru ca în

final să ne putem păstra privirea țintă la Hristos și astfel să ne putem bucura de vindecare deplină?

Astăzi, în era informației, este inutil să citez numeroasele studii științifice care au demonstrat în repetate rânduri fără nicio excepție că alimentația, odihna, consumul apei, exercițiul fizic, calitatea aerului inspirat influențează nu numai starea de sănătate a trupului, dar și cea a minții și starea generală de spirit a omului.

Am ales în acest sens un subiect din ce în ce mai discutat azi, și anume importanța prezenței suficiente a vitaminei B12 în organism. Printre efectele deficienței vitaminei B12 se numără scăderea în greutate, scăderea apetitului, dureri de cap, constipație, oboseală, letargie, dar și infertilitate, depresie, memorie slabă, Alzheimer și demență. Este așadar posibil ca un Creștin să nu poată avea copii, să sufere de depresie, să-și piardă memoria și să interpreteze toate aceste suferințe ca fiind ori blestemul lui Dumnezeu, ori influența demonilor când, în realitate, să fie numai o consecință naturală a alegerilor făcute în ceea ce privește păstrarea sănătății organismului.

Unul dintre îndemnulurile Scripturii în ceea ce privește caracterul și comportamentul Creștinului este legat de temperament:

„Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie, căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu. ... Dacă crede cineva că este religios și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religia unui astfel de om este zadarnică.” (Iacov 1:19, 20, 26).

Desigur, indiferent cât de elocvent ar fi un Creștin în explicarea doctrinelor Scripturii, dacă nu este suficient de disciplinat astfel încât să-și poată controla impulsurile lăuntrice, nu va avea niciun succes în reprezentarea caracterului lui Dumnezeu în fața lumii. Întrebarea care ne interesează însă este dacă stilul de viață, sedentarismul, obiceiurile alimentare, lipsa de odihnă etc. influențează capacitatea omului de a fi răbdător.

Există într-adevăr o legătură strânsă între trup și spirit, o legătură atât de intimă încât starea trupului influențează starea spiritului și invers. Acesta este motivul pentru care încă din vechime Dumnezeu a oferit informații abundente care vizau strict menținerea stării de sănătate a trupului. Ferice de cei care consideră abundența de informație de care dispunem azi pentru a se îngriji de templul spiritului sfânt pe care l-au primit!

Corectitudinea sportivului presupune o scară de valori fundamentată în Cuvântul lui Dumnezeu pentru ca, prin stăruința în aceasta, experiența să formeze un caracter disciplinat care va privi instinctiv tot timpul țintă la Hristos.

Efortul plugarului

„Plugarul trebuie să muncească înainte ca să strângă roadele.” (2 Timotei 2:6).

Trebuie să afirm din nou că aici nu este vorba despre condiția pentru mântuire. Mântuirea este darul lui Dumnezeu oferit în Hristos pentru toți cei ce-l acceptă fără nicio altă condiție. Mântuirea este asigurată fiecărui om fără niciun efort și anume prin credință.

După ce această nouă viață este acceptată și intrăm în experiența Creștină, Scriptura ne spune că, pe lângă loialitate și corectitudine, este nevoie și de efort. Pentru a înțelege acest nou aspect al experienței Creștine, Pavel folosește ca exemplu cazul plugarului.

Plugarul depune eforturi susținute în vederea recoltei pe care nu o poate vedea. Investiția pe care o face în pământul pe care-l lucrează este mare, însă fără un rezultat imediat. În ciuda acestui lucru, plugarul nu se descurajează ci depune aceleași eforturi pentru că lucrarea pe care o face are în vedere rezultate viitoare pe care el le vede prin credință. Desigur, pentru aceasta plugarul trebuie să fie disciplinat.

Scriptura ne oferă informații abundente despre necesitatea dezvoltării unui caracter frumos, unul dintre mijloacele absolut necesare pentru reprezentarea corectă a Evangheliei în lume. Aceste informații se referă la toate sursele de influență spirituală, inclusiv la stilul de viață, la cele mai aparent ne semnificative obiceiuri, la toate detaliile stilului personal de viață. De aceea Cuvântul ne încurajează astfel:

„Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus.” (Col. 3:17).

EFORTUL CREȘTINULUI

Ardeiaș Vlad, mai 2019

Deseori am asistat la conflictul dintre partizanii legii și cei ai doctrinei cunoscută generic sub numele de „neprihănirea prin credință”. În timp ce primii susțin cu vehemență că efortul Creștinului este absolut necesar, cei din urmă insistă asupra pasajelor în care Scriptura afirmă în exclusivitate credința. Acest conflict este artificial generat de neclarificarea subiectului în discuție: este vorba despre calea spre mântuire, sau despre experiența Creștină?

Dacă ne referim la mântuirea omului din păcat la viața veșnică, Scriptura afirmă fără echivoc exclusiv credința Creștină: „*Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.*” (Romani 3:28).

Dacă însă discuția are ca subiect creșterea Creștinului, maniera prin care el se poate dezvolta și înainta pe calea Creștină, de asemenea Scriptura afirmă în mod categoric că „*noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.*” (Efeseni 2:10).

Un plan dinainte stabilit

Descoperim așadar că Dumnezeu a conceput dinainte ca noi să fi existat planul de mântuire și experiența Creștină în cele mai mici detalii. Mântuirea a lucrat-o în viața Fiului Său, Isus Hristos, și ne-o oferă în dar prin nașterea din nou. Mijlocul prin care putem intra efectiv în posesia vieții veșnice este încrederea absolută în Cuvântul creator al lui Dumnezeu.

După ce acest eveniment se consumă, omul intră într-o nouă experiență, aceea a libertății depline, libertate care presupune responsabilitate. Acum, în sfârșit, omul este liber, și în consecință poate în sfârșit să aleagă chiar și cele mai mici detalii legate de viața sa. Această experiență post mântuire a fost de asemenea planificată de Dumnezeu pentru fericirea și dezvoltarea maximă a fiecăruia dintre copiii Săi. Descriind etapele acestei experiențe, Petru ne-a scris următoarele:

„*Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.*” (2 Petru 1:3-10).

Pasajul discută tocmai aceste două etape ale experienței omului: în prima parte, Petru descrie cum Dumnezeu, prin cunoașterea Fiului Său, ne-a dăruit tot ceea ce avem nevoie pentru nașterea din nou prin care devenim părtași naturii divine. După ce lămurește că în Hristos avem totul pregătit pentru întreaga experiență, Petru ne descrie pașii necesari unei dezvoltări armonioase, amintind aici credința, fapta, cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia și dragostea. Descoperim așadar faptul că întregul plan a fost în mod atent elaborat, pregătit în cele mai mici detalii pentru a ieși în întâmpinarea nevoilor reale ale omului. Nu, nu trebuie ca după ce am devenit Creștini să înaintăm în mod haotic, bâjbâind în căutarea plinătății experienței promise de Dumnezeu. Dacă vom face din această experiență prioritate principală, vom descoperi și înțelege planul lui Dumnezeu în toate detaliile sale pentru a merge mereu înainte și în sus.

Interesant este faptul că Petru insistă asupra necesității implicării voinței personale pentru înaintarea pe această cale: „*De aceea, dați-vă și voi toate silințele...*”

Așadar, dacă ai fost născut din nou, dacă te-ai făcut părtaș de Darul ceresc, ești invitat să depui tot efortul făcând următorul pas:

Unește credința cu fapta

Din nou trebuie să repetăm că aici nu este vorba despre mântuire. Mântuirea este în exclusivitate Darul ceresc pe care-l putem obține numai prin credință în cuvântul lui Dumnezeu. Aici discutăm despre consumarea experienței Creștine, despre planul atent elaborat de

Dumnezeu pentru a asigura o viață deplină celor care sunt încă supuși tuturor presiunilor, capcanelor și viclesugurilor demonilor.

Primul pas pe care suntem invitați să-l facem pentru o experiență deplină în Hristos, este acela de a continua credința în mod natural prin experiență. În realitate nu există „credință moartă” sau „credință fără fapte”. Aceste exprimări au valoare pedagogică, însă în realitate oricine crede ceva, va acționa potrivit credinței sale. Spre exemplu, dacă cineva crede că mâncarea din fața lui nu este otrăvită, va mânca din ea. Dacă cineva crede că șoferul autobuzului oprit în stație este responsabil, va călători cu el și își va lua și familia în autovehicul.

Unele dintre primele informații pe care un Creștin le primește în ceea ce privește mijloacele practice de întărire a credinței, de comuniune cu Dumnezeu sunt legate de rugăciune, părtășia Creștină și valoarea studiului regulat al Scripturii. Este interesant de observat conștiinciozitatea cu care persoanele bolnave se îngrijesc să-și ia medicamentele la ora exactă prescrisă de medic, indiferent dacă această oră este în timpul zilei sau nopții, indiferent de activitățile în care sunt implicați, indiferent de persoana cu care sunt angajați în conversație: ei se opresc, își cer scuze, explică situația, înghit medicamentul, după care reiau activitatea în care erau implicați. De ce nu fac nicio excepție? Pentru că sunt conștienți de faptul că viața lor depinde nu numai de medicamentul respectiv, dar și de efortul lor de a fi consecvenți.

Cât de des omit însă Creștinii rugăciunea personală, timpul intim de comuniune cu Dumnezeu, studiul zilnic al Scripturii și părtășia regulată cu frații lor? Care sunt motivele? Dintre cele mai variate și demne de înțeles; suntem cu toții familiarizați cu ele. Ce spune însă acest comportament despre adevărata credință a Creștinului? Crede el că acestea sunt într-adevăr mijloacele desemnate de Dumnezeu pentru asigurarea puterii spirituale în confruntările zilnice cu forțele întunericului, pentru o viață biruitoare în Hristos? Răspunsul este evident.

Unul dintre eroii moderni ai Credinței Creștine este Desmond Doss. Când a izbucnit Cel de-al Doilea Război Mondial, Desmond a simțit trimiterea lui Dumnezeu pe front. Problema era că el refuza să se atingă de armă datorită convingerilor sale Creștine: nu putea să ia viața niciunui om, nu putea să-și omoare frații, indiferent de uniforme pe care aceștia le purtau. Așadar, Desmond s-a înregimentat ca medic sanitar. Regulamentul prevedea însă ca inclusiv aceste cadre să poarte un revolver asupra lor. Refuzul lui Desmond i-a pricinuit multă suferință printre camarazii săi însă, odată ajuns pe câmpul de luptă, Desmond le-a dovedit tuturor o iubire de origine divină, fiind singurul care mergea oricât de aproape de liniile inamice pentru a recupera un soldat rănit. În felul acesta, Desmond a câștigat respectul și aprecierea tuturor.

Confruntările de pe frontul estic au adus compania lui Desmond în fața unui deal foarte mare de care nu puteau să treacă: inamicul nu putea fi mișcat de acolo. După mai multe încercări, generalii care comandau acel front au planificat un atac decisiv prin unirea forțelor celor două companii ale regimentului 307. Data aleasă a fost 5 mai, 1945.

Căpitanul diviziei B a venit atunci la Desmond și l-a întrebat dacă-i poate însoți în acea zi, știind că Desmond celebrează sabbatul zilei a șaptea: „Ești ultimul sanitar pe care-l avem.” Spre uimirea tuturor, Desmond a acceptat, însă cu o singură condiție: ca atacul să fie amânat cu puțin timp pentru ca el să-și termine rugăciunea și studiul Biblic de dimineață. Mai mare a fost uimirea când colonelul Hamilton, comandantul regimentului 307 i-a răspuns pozitiv.

Cei pentru care credința este numai o noțiune filosofică, poetică, desprinsă de viața practică, vor continua într-o experiență frustrantă. A sosit însă momentul în care să înțelegem că libertatea presupune responsabilitate individuală; numai atunci vom depune toate eforturile.

Unește fapta cu cunoștința

Valoarea informației este inestimabilă. Cunoașterea legilor naturale care stau la baza întregii creații este absolut necesară unei experiențe fericite. Ignorarea, voită sau nu a acestor legi, atrage după sine consecințe indiferent de statutul persoanei în cauză: Creștinii deopotrivă cu cei care nu sunt Creștini, suferă în egală măsură consecințele.

Probabil că unul dintre cele mai evidente exemple în acest sens este cel al legilor corpului uman. Nimeni nu ar consuma ciuperci otrăvitoare datorită faptului că organismul nostru nu poate procesa anumite substanțe pe care acestea le conțin și, mai mult decât atât, aceste substanțe pot fi letale. În același timp însă, atât de mulți oameni, Creștini și ne-Creștini

deopotrivă, nu investesc timp și energie în cunoașterea legilor corpului uman numai pentru ca mai apoi să fie surprinși de rezultatele acestei ignoranțe voite.

Este așadar foarte posibil ca oamenii să fie foarte bine intenționați și determinați să acționeze pe Calea cea bună, dar să nu fie eficienți sau chiar să eșueze datorită dezinformării. Înțelegerea modului în care funcționează lumea fizică dar mai ales cea spirituală joacă un rol determinant în planul lui Dumnezeu de a ne oferi o experiență deplină în fiecare zi. Să nu uităm însă că această comoară este numai pentru cei care o prețuiesc la adevărata ei valoare, motiv pentru care numai efortul susținut, numai așezarea ei pe primele locuri pe lista priorităților personale ne-o va asigura.

Cel care nu-și distribuie eforturile în mod echilibrat între faptă și cunoștință va trăi o viață lipsită de eficiență. Bunăvoința și determinarea de a depune efort sunt necesare, dar nu suficiente. Acesta este motivul pentru care ești îndemnat să unești fapta cu cunoștința, pentru ca mai apoi

Unește cunoștința cu înfrânarea

Deseori, informațiile pe care le obținem în urma eforturilor de a aduna cunoștință vin în directă opoziție cu stilul nostru de viață, cu gusturile și obiceiurile pe care le avem. Acesta este motivul pentru care următorul pas în planul lui Dumnezeu este înfrânarea. Dacă cineva se așteaptă ca Dumnezeu să intervină pentru a-i anula obiceiurile formate, de cele mai multe ori va aștepta în zadar. De obicei, un obicei învățat poate fi și dezvățat iar atunci când vine vorba despre un Creștin, acesta va avea cu siguranță succes pentru că în el lucrează chiar puterea lui Dumnezeu.

Problema apare însă atunci când Creștinii nu înțeleg că este privilegiul lor de a lucra la zidirea propriului caracter împreună cu Dumnezeu. Caracterul nu poate fi oferit pentru că acesta este suma obiceiurilor noastre. Dumnezeu ne-a conceput după chipul și asemănarea Sa, motiv pentru care avem în noi înșine capacitatea de a ne modela după Chipul Său. Modelându-ne în primul rând pe noi înșine, vom putea atât prin exemplu cât și prin influența lui Dumnezeu, să-i modelăm și pe alții.

Unește înfrânarea cu răbdarea

De cele mai multe ori, datorită naturii conjuncturilor, este foarte posibil ca rezultatele înfrânării și ale efortului să nu apară imediat. La fel cum nimeni nu poate slăbi 10 kg de la o zi la alta indiferent de regimul pe care și-l impune, tot astfel nimeni nu este pregătit pentru cele mai grele confruntări spirituale de la o zi la alta. Perseverența, răbdarea constituie mijloace perfecte pentru exercitarea credinței în Dumnezeu, credință care nu se poate mări decât prin această exercitare. Dacă totul s-ar petrece „peste noapte”, sfidând legile naturale ale propriei noastre ființe, Dumnezeu ar acționa ca un magician în care nimeni nu ar putea avea încredere. El a garantat însă faptul că întregul sistem al creației este desăvârșit, pe deplin capabil să rezolve orice problemă fără a fi modificat. De aceea, perseverența și răbdarea exercitate odată cu trecerea timpului ne vor forma nu numai obiceiuri foarte bune, dar ne vor și întări credința în Dumnezeu.

Unește răbdarea cu evlavia

În toate acestea nu trebuie să uităm că toate acestea sunt „faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:10), nicidecum planul iscusit și realizat prin înțelepciunea și puterea noastră proprie. Acesta este motivul pentru care următorul pas este evlavia, devotamentul desăvârșit față de Dumnezeu. Credința omului nu poate produce nimic din ceea ce nu există deja pentru că omul nu este creator așa cum afirmă credințele orientale. Credința nu este decât mijlocul prin care omul poate intra în posesia a ceea ce este deja creat pentru el, motiv pentru care evlavia, devotamentul față de Dumnezeu, este imperios necesar pe această cale. Fără evlavie, omul se va îngâmfa și, inevitabil, va eșua.

Devotamentul față de Dumnezeu se va manifesta în mod inevitabil, natural prin dragoste față de frați și iubire de oameni. Observați care este concluzia lui Petru despre acest plan înțelept al lui Dumnezeu:

„Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ceea ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.” (2 Petru 1:8-10).

Deseori îi întâlnim pe Creștinii care nu au pornit pe Cale potrivit acestui plan divin, plângându-se că sunt încă biruiți de păcat, că se descoperă slabi și neputincioși în fața atacurilor demonilor, deseori pe deplin surprinși de acestea. Care este motivul? Ei bine, Scriptura ne spune că cel care nu-și propune să meargă pe această cale, ajunge din nou orb sau, asemenea orbului din istoria pe care am studiat-o în primul articol, nu au fost pe deplin vindecați, ceea ce rezultă desigur într-o experiență frustrantă.

Pe de altă parte, garanția Cuvântului lui Dumnezeu este că toți cei care vor depune efortul de a continua pe această Cale nu vor aluneca niciodată, ceea ce înseamnă că vor fi pe deplin vindecați. Iată așadar că a ne uita „fintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus ...” (Evrei 12:2) nu înseamnă numai contemplarea filosofică a vieții și caracterului Mântuitorului, ci și împlinirea practică a planului divin în viețile noastre.

Dorința și rugăciunea mea este să ne bucurăm cu toții de o deplină vindecare divină!

INVITAȚIE

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 30 iulie – 04 august 2019. Prezentatorii din acest an vor fi David Clayton și Howard Williams din Jamaica, alături de Olimpiu Trif Stanciu și Vlad Ardeiaș.

Datorită faptului că toți participanții la întâlnirea de vara trecută au găsit locația excelentă din toate punctele de vedere, am decis ca și anul viitor să ne întâlnim în același loc și anume Pensiunea „Casa Răzvan” din localitatea Hațeg, județul Hunedoara. Costul a rămas neschimbat, 35 lei/noapte/persoană. În fiecare cameră trebuie să fie cazate minim 3 persoane. Pentru copiii care nu ocupă pat nu se percepe taxă pentru cazare. Persoanele care vor fi cazate în alte locuri vor plăti 5 lei pe zi pentru sala de conferință.

Este important să rețineți faptul că locurile sunt limitate, motiv pentru care este imperios necesar să vi-l rezervați pe al dumneavoastră până la data de 31 mai 2019 prin depunerea sumei integrale în contul RO66BTRL01301201M16722XX de la Banca Transilvania pe numele Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm să specificați la rubrica „detalii depunere” că suma reprezintă contravaloarea participării la întâlnirea de la Hațeg și să-l anunțați telefonic pe domnul Trif la numărul 0752211191 de la care puteți obține și alte detalii. Cazarea se va face marți, 30 iulie, începând cu ora 14, iar plecarea va fi duminică 4 august la ora 12.

Cel mai important este însă faptul că aceasta este o întâlnire de studiu al Bibliei, rugăciune și părtășie Creștină în vederea pregătirii personale pentru revenirea iminentă a Domnului Isus și a evenimentelor premergătoare acesteia. Spiritul, așteptările și participarea efectivă pe toată perioada întâlnirii a fiecăruia dintre dumneavoastră vor scrie istoria acestor 5 zile și vor înclina balanța fie în favoarea revărsării abundente a spiritului sfânt, fie în favoarea unei simple întâlniri sociale și turistice. Rugăciunile noastre sunt ca fiecare participant să aibă curajul de a se lăsa în totalitate călăuzit de Cel care este Calea, Adevărul și Viața.

Vă așteptăm cu inimile deschise!

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

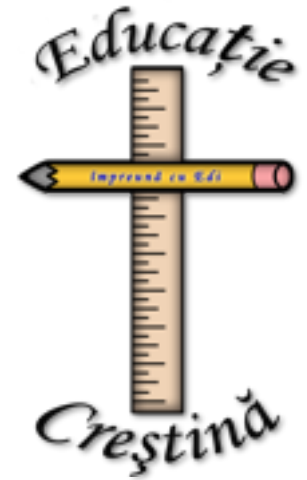
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria siteului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 113 Mai 2019

Tiraj 730 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

